

Engelliler İçinde Barış

Uzak kentlerin birinde Barış isminde bir genç vardı. Yıllar önce masmavi gözlerini dünyaya açarken annesi; 'Barış' dedi ona. Onu Barış'ım diye kucağına aldı. "Hayatla, kendinle, çevrendeki herkesle barış dolu olacaksın yavrum. Hep güleceksin, mutluluk kelebeği gibi hiç ağlamayacaksın. Bu yüzden 'Barış' dedim sana." diye kelimeleri fıslıdadı Barış'ın o küçücük kulağına. Barış sanki annesinin ne söylediğini anlamış gibi gülümsedi. Öyle bir güldü ki annesi de babası da mutluluğa büründüler. Nasıl mutlu olmasınlar ki? 'Oğlum' deyip sardılar, kucaklarına alıp sevdiler, kokladılar. Nasıl gülmesin gözleri? Annesi "Oy yavrum nasıl da güldü! Bütün gülcüklerin böyle masumiyet dolu olur inşallah." deyip öpücükler kondurdu kıpkırmızı yanaklarına. Güneş doğup batarken hastaneden taburcu oldular. Artık biricik oğullarıyla yeni bir düzen kuracaklardı. Babası her sabah; "Günaydın dünyalar güzeli oğlum." deyip işine gidecekti. Annesi her gününü "Barış ile oyunlar oynayarak" geçirecekti. Planladıkları gibi gitti her şey. Barış: "ba-ba-ba, ma-ma-ma, de-de-de" diyerek yavaş yavaş konuşmaya başladı.

Aradan yıllar geçti. Barış artık hem konuşuyor hem de yürüyordu. Ana sınıfına başlayan Barış derslerinde de oldukça başarılıydı. Resme olan merakı ona birbirinden güzel resimler çizdirdi. Ana sınıfını bitiren Barış birinci sınıf, ikinci sınıf derken liseye geçti. Yeni bir okul ve yeni arkadaşlıklar... Barış, kısa zaman içinde okulunu sevip arkadaşları ve öğretmenleriyle kaynaştı. En yakın arkadaşı, sıra arkadaşı olan Sefa'ydı... Sefa, babasız ve sır dolu bir çocuktur. Barış bu yüzden Sefa ile zaman zaman tartışırdı. Ondaki gizemin ne olduğunu da çok merak ederdi. Barış okul dışında ki saatlerde de Sefa ile bir araya gelirdi. Birlikte zaman geçirirler, ders çalışırlardı. Yine böyle bir zaman da Barış daha fazla dayanamadı ve Sefa ya sorular sormaya başladı:

Barış: Nedir sendeki bu gizem?

Sefa: Gizem çözülemeyecek bir gerçektir. Onu anlamak istiyorsan sorgulamayacak, zamana bırakacaksın. O isterse kendini sana gösterir Barış.

Barış: İyi de herkes seni konuşuyor? Kimse senle ilgili bir şey bilmiyor. Ben bile!

Sefa: Önemli olan benim hayatımı bilmen değildir. Hem neden bu kadar merak ediyorsun ki?

Barış: En yakın arkadaşım sensin. Senin hayatını merak ediyorum, aileni de...

Sefa: Emin ol benim ailemi tanımak bile istemezsin. Boş ver be biz eğlencemize bakalım. Baksana şuradakiler ne güzel şarkı söylüyorlar: "**Bu şarkıda seni ne çok özlediğimi anlatmak istedim sana bir kere olsun.**" Ne güzel demiş Haluk Levent. Bu dizeler sanki benim için yazılmış.

Barış: Evet gerçekten çok güzel ve derin anlamlarla yüklü. Sefa kimi özleyorsun?

Sefa: Eğer bir gün söyleyebilirim...

Barış: Peki nasıl istersen. Geç oldu gidelim mi?

Sefa: Olur gidelim.

Evlerinin yollarını tuttular evlerine vardıklarındaysa akşam oldu. Barış evine girip hemen odasına geçti ve düşünmeye başladı Sefa ile aralarında geçen diyalogu. Sefa'nın birine özlem duyduğunu anladı ama kime olduğunu bilmiyordu. Beynini daha fazla yormak istemedi, Sefa'nın da söylediği gibi zamana bırakmaya karar verdi. Bu esnada odaya gelen ses: "Barış'ım yemek hazır, seni bekliyoruz." Annesi yemeğe çağırıyordu Barış'ı. Birden irkildi ve yatağından fırladı. "Anneciğim geldim." dedi. Yemeklerini yerken aralarında hoşça sohbet ettiler. Barış elinde olmadan: "Ahh! Baba Sefa çok şey gizliyor kendisiyle ilgili." dedi. Babası,

neye uğradığını şaşırılmış bir şekilde: "Oğlum söylemek isterse söyler, sıkma canını böyle." dedi. Barış babasının da kendisini anlamadığını düşünerek iyi geceler deyip odasına çekildi. Derin bir uykuya daldı. Günler geçti ve Barış, Sefa'nın gizemlerini öğrenmeye başladı. En yakın arkadaşının babası olmadığını; onun manavda çalıştığını görünce anladı. Daha sonra Sefa ile saatlerce konuştu ve ondan duydukları karşısında tüyleri diken diken oldu. Sefa: "Babam engelliydi. Hiçbir şekilde konuşamaz ve duyamazdı beni. Doğru düzgün hareket bile edemezdi." Barış'ın aklına sevdalandığı ama engelli olan Ela geldi. Bu yüzden daha bir ciddiyetle dinledi Sefa'yı. Sefa konuşurken ağladı. Tutam tutam döküldü gözlerinden sızıları. Sanki sitem etti hayata; ve Barış Sefa ile konuştuktan sonra kendine bile itiraf edemediği birine aşık olduğunu fark etti. Günler ayları, aylar yılları kovalayıp durdu. Barış'ın aklı ise yıllar önce gördüğü Ela'daydı. Engelleri düşündü ve bir çözüm yolu aradı, eline kalem ve kağıt alıp ardından dizelere döktü yüreğinden kopan kıvılcımları;

Ayrılmak istemediğim halde mecburum buna,

Son hediyemi avuçlarına bırakıp gitmeye mecburum.

Ayrılığımın sende hediye süsü, bendeyse hüznün kuşu olmasına mecburum.

Mecburum...

Barış daha fazla dayanamadı ve kendiyle konuşmaya başladı kendi sesini dinledi: "Hayır Barış o kız sana göre değil hem engelleri var. Daha ismini bile bilmiyorsun." Her insanın bir engeli yok mudur Barış? Engeller sevmene/sevilmene yetmez mi? Sevmek için illa sapa sağlam mı olmak gerekir? "Mesela; sen ayağının olmadığını ve birini çok sevdiğini düşün. Sevdiğin kişi o kadar güzel ki su gibi... Peki, ayağındaki engelden dolayı o kız sana sırtını çevirirse..." Barış bütün gece kendine sorular sorup durdu ve iradesine yenik düştü. 'O engelli biri! Anlayamaz söylenenleri, doğru düzgün konuşamaz bile! Ne kadar güzel olursa olsun o engelli!' Barış vazgeçti sevdasından ve o gece orada son noktasını söyledi. Güneş yeni bir günü aydınlatırken Barış ardında bir sevdayı bıraktı. Günün verdiği ilk ışıklarla gözlerini açtı. Mutluydu. Evden çıkıp Sefa ile buluştu. Artık günlerini Sefa ile geçirirdi. Arada bir aklına Ela gelse de baş ederdi bununla. Aradan yıllar geçti. Barış üniversite birinci sınıfa geçti. Sefa ile aynı yerlerde değillerdi. Barış gurbet kaldı memleketine, ailesine ve arkadaşına. Sefa ise üniversiteyi kazanamadı. Lise yıllarında olduğu gibi yine Sefa evine ekmek götürmek için orada şurada çalışırdı. Günün birinde Ela'yı gördü. Gözleri kör oldu sanki. Gerçek aşkı buldu öyle bir buldu ki Ela'nın engellerini bile göremedi. Tek istediği Ela'ydı. En yakın arkadaşının bir zamanlar Ela'yı sevdiğinden habersizdi. Telefonunu hemen eline aldı ve Barış'ı aradı.

Sefa: Barış ben aşık oldum.

Barış: Vay! Kardeşim benim kim bu şanslı kız?

Sefa: İsmi Ela... Bir görsen o kadar güzel ki...

Barış: Ela mı?

Sefa: Evet. Sizin mahalleden.

Barış durgun bir şekilde; "Hayırlı olsun. Şimdi derse gireceğim sonra konuşuruz." deyip telefonu kapattı. Bir an kendinden geçti. Ela'yı hatırladı. Birkaç dakika içinde kendini topladı ve kendine: "Senin Yağmur'un var." dedi. 'Ela da kimmiş?' diyerek gülmeye başladı. Evet, Yağmurla yeni tanıştı. Onunla aynı üniversitede ve aynı sınıftaydı. Onun engeli de yoktu. Yaz tatili geldi ve Barış memleketine gitmek için yola çıktı. Sefa düğün hazırlıklarına girişti bile. Barış düğün günü memleketine vardı ve düğüne gitti. Ela engeli olmasına rağmen prensesler gibi oldu. Barış gözyaşlarına hakim olamadı. Lise yıllarında gömdüğü aşkı tekrar alevlenmiş gibiydi. Ela'nın en yakın arkadaşıyla evleniyor olması onu çileden çıkardı. Sessiz

sedasız izledi Ela'yı. Ela'nın yürüyemediğini görünce birden Yağmur geldi aklına ve gülmeye başladı. Düğün bitti Ela ve Sefa kendi düzenlerini kurdular. Barış ise okulunu bitirip çalışmaya başladı. Yazın Yağmurla evlenecekti. Günler çabuk geçti. Barış evlendi ve birkaç gün sonra baba olacaktı. Gün geldi. Barış baba oldu. Doktor: "Bebeğiniz zihinsel engelli doğdu." dedi. Barış o an yıkıldı. Hüzünlüce yaşadı sevincini sitem ederek ağlayarak... Aklına lise yıllarında: "O engelli sana göre değil." dediği Ela geldi. Bir zamanlar alay edip güldüğü hastalık kendi kızında karşısına çıktı. Pişmandı. Kızına 'Ela' dedi. Her Ela dediğinde içi yandı. Çılgınları yayıldı dört bir yana, çaresizdi. Engelli diye bir şey olmadığını söyleyip durdu. Döküldü kelimeleri ağzından: "Engelli olan birisi varsa o da benim. Engelli olan birisi varsa onların engellerini ortaya sürenlerdir. Engelli diye bir şey yok ki. Affet beni Ela, Affet beni bu acıyı yaşamadan seni/sizi anlayamadığım için. Affedin beni..." Gözlerini yumdu ve Ela'yı düşündü. Acaba Ela onu duydu mu, affetti mi?

Barış, her çiçeğin bir olmadığını hepsinin farklı renklerde olduğunu anladı. Kızı da diğer çiçeklerden farklıydı. Umut doluydu. Zaman ilerlerken Barış'ın aklında soru işareti kaldı. Acaba günün birinde güneş her zamanki kızılılığıyla doğduğunda kızı Ela onu affedebilecek miydi?

Nazlı Özhelvacı

ÖZ GEÇMİŞ:

1994 yılında Siirt'te doğdu. İlkokula Fevzi Çakmak İlköğretim Okulunda başladı ve ilköğretimini Mehmetçik İlköğretim Okulunda tamamladı. Lise hayatına Siirt Anadolu Lisesinde başladı. Okulunun düzenlediği şiir dinletilerinde görev aldı. Güzel şiir okuma yarışmasına katıldı ve derece aldı. 3. yılında Selami Değer Anadolu Lisesine geçiş yaptı ve kendisini geliştirmek için okulunun düzenlediği yazarlık kursuna gitti. 4.yılında tekrar Siirt Anadolu Lisesine geçti ve öğretmenler günü konulu kompozisyon yarışmasında dereceye girdi. 2011 yılı Eylül ayında SİİRTLİLER.NET'in düzenlediği yorum yazma yarışmasına katıldı ve derece aldı. 2011 yılında 8 ay boyunca Siirt Manşet sitesinde yazılarını yayımladı. Hala Siirt Anadolu Lisesine devam etmektedir.